

DZIENNIK USTAW RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 2 kwietnia 2014 r.

Poz. 424

OBWIESZCZENIE

MARSZAŁKA SEJMU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 20 lutego 2014 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o weterynaryjnej kontroli granicznej

1. Na podstawie art. 16 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 197, poz. 1172 i Nr 232, poz. 1378) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 27 sierpnia 2003 r. o weterynaryjnej kontroli granicznej (Dz. U. Nr 165, poz. 1590), z uwzględnieniem zmian wprowadzonych:

- 1) ustawą z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. Nr 69, poz. 625),
- 2) ustawą z dnia 16 grudnia 2005 r. o produktach pochodzenia zwierzęcego (Dz. U. z 2006 r. Nr 17, poz. 127),
- 3) ustawą z dnia 24 maja 2007 r. o zmianie ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt oraz ustawy o weterynaryjnej kontroli granicznej (Dz. U. Nr 133, poz. 920),
- 4) ustawą z dnia 4 września 2008 r. o zmianie ustaw w celu ujednolicenia terminologii informatycznej (Dz. U. Nr 171, poz. 1056),
- 5) ustawą z dnia 4 marca 2010 r. o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 47, poz. 278),
- 6) ustawą z dnia 14 września 2012 r. o zmianie ustawy o weterynaryjnej kontroli granicznej oraz ustawy – Prawo pocztowe (Dz. U. poz. 1194),
- 7) ustawą z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. poz. 1529),
- 8) ustawą z dnia 23 października 2013 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z przystąpieniem Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej (Dz. U. poz. 1287),
- 9) ustawą z dnia 22 listopada 2013 r. o zmianie ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 r. poz. 29)

oraz zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem 5 lutego 2014 r.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy nie obejmuje:

- 1) art. 48 ustawy z dnia 27 sierpnia 2003 r. o weterynaryjnej kontroli granicznej (Dz. U. Nr 165, poz. 1590), który stanowi:
„Art. 48. W ustawie z dnia 24 kwietnia 1997 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. z 1999 r. Nr 66, poz. 752, z późn. zm.^{a)}) wprowadza się następujące zmiany:
1) w art. 2 uchyla się pkt 34–40, 43 i 44;

^{a)} Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 29, poz. 320, Nr 123, poz. 1350 i Nr 129, poz. 1438, z 2002 r. Nr 112, poz. 976 oraz z 2003 r. Nr 52, poz. 450 i Nr 122, poz. 1144.

2) w art. 5:

a) w ust. 1 uchyla się pkt 9a i 12,

b) ust. 3a otrzymuje brzmienie:

„3a. Powiatowy lekarz weterynarii właściwy ze względu na miejsce prowadzenia działalności, o której mowa w ust. 1 pkt 5, 7, 7a, 9, wydaje decyzję administracyjną stwierdzającą spełnienie warunków weterynaryjnych do prowadzenia tej działalności albo o ich niespełnieniu. Odwołanie od decyzji przysługuje w trybie przewidzianym w art. 39 ust. 2.”,

c) uchyla się ust. 3e i 3f,

d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki weterynaryjne wymagane przy prowadzeniu poszczególnych rodzajów działalności wymienionych w ust. 1 pkt 1–8 i 9b, a także sposób prowadzenia rejestru, o którym mowa w ust. 3c, oraz otrzymywanie z niego wypisu, mając na względzie zapewnienie ujednolicenia warunków weterynaryjnych na terytorium Unii Europejskiej.”;

3) w art. 6 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W razie stwierdzenia, że działalność, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1–9 i 9b oraz ust. 1a, jest prowadzona niezgodnie z warunkami weterynaryjnymi, powiatowy lekarz weterynarii może wydać decyzję administracyjną nakazującą usunięcie uchybień lub wstrzymującą prowadzenie działalności do czasu ich usunięcia.”;

4) uchyla się art. 10–16, art. 18, art. 36 ust. 5 i art. 50a;

5) w art. 49:

a) w ust. 2 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) wystawianie zezwoleń weterynaryjnych”;

b) w ust. 5 w pkt 4 w lit. a wyrazy „pkt 1 i 3–12” zastępuje się wyrazami „pkt 1 i 3–11”;

6) w art. 51:

a) w ust. 1:

– uchyla się pkt 3,

– pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) po sprowadzeniu z zagranicy towarów uchyla się od przeprowadzenia badań towarów albo wprowadza do obrotu towary bez badań lub nie stosuje się do nakazów powiatowego lekarza weterynarii”;

b) w ust. 2 uchyla się pkt 6 i 7.”;

2) odnośnika nr 1 oraz art. 95 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. Nr 69, poz. 625), które stanowią:

„¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się: ustawę z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt, ustawę z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne oraz ustawę z dnia 27 sierpnia 2003 r. o weterynaryjnej kontroli granicznej.

Przepisy niniejszej ustawy wdrażają postanowienia:

- 1) dyrektywy Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy bydłem i trzodą chlewną,
- 2) dyrektywy Rady 88/407/EWG z dnia 14 czerwca 1988 r. ustanawiającej warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzwspólnotowym oraz w przywozie zamrożonego nasienia bydła domowego,
- 3) dyrektywy Rady 89/556/EWG z dnia 25 września 1989 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących handel wewnątrzwspólnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego,
- 4) dyrektywy Rady 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich,
- 5) dyrektywy Rady 90/429/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiającej warunki sanitarne odnośnie do zwierząt mające zastosowanie w handlu wewnątrzwspólnotowym nasieniem bydła i trzody chlewnej oraz w przywozie,

- 6) dyrektywy Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących handel wewnątrzwspólnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych,
- 7) dyrektywy Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotyczącej warunków zdrowotnych zwierząt, obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury,
- 8) dyrektywy Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących handel wewnątrzwspólnotowy owcami i kozami,
- 9) dyrektywy Rady 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i zmieniającej dyrektywy 90/425/EWG oraz 91/496/EWG,
- 10) dyrektywy Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiającej wymagania dotyczące zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych wymaganiami dotyczącymi zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG,
- 11) dyrektywy Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiającej warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG,
- 12) dyrektywy Rady 96/22/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. dotyczącej zakazu stosowania w gospodarstwach hodowlanych niektórych związków o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i β -agonistycznym i uchylającej dyrektywy 81/602/EWG, 88/146/EWG oraz 88/299/EWG,
- 13) dyrektywy Rady 85/511/EWG z dnia 18 listopada 1985 r. wprowadzającej środki wspólnotowe w sprawie zwalczania pryszczycy,
- 14) decyzji Komisji 88/397/EWG z dnia 12 lipca 1988 r. koordynującej zasady ustanowione przez Państwa Członkowskie w zastosowaniu art. 6 dyrektywy Rady 85/511/EWG,
- 15) dyrektywy Rady 2001/89/WE z dnia 23 października 2001 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania klasycznego pomoru świń,
- 16) decyzji Komisji 2002/106/WE z dnia 1 lutego 2002 r. zatwierdzającej Podręcznik Diagnostyczny ustanawiający procedury diagnostyczne, metody pobierania próbek oraz kryteria oceny wyników badań laboratoryjnych w celu potwierdzenia klasycznego pomoru świń,
- 17) dyrektywy Rady 92/35/EWG z dnia 29 kwietnia 1992 r. ustanawiającej zasady kontroli i środki zwalczania afrykańskiego pomoru koni,
- 18) dyrektywy Rady 92/40/EWG z dnia 19 maja 1992 r. wprowadzającej wspólnotowe środki zwalczania grypy drobiu,
- 19) dyrektywy Rady 92/66/EWG z dnia 14 lipca 1992 r. wprowadzającej wspólnotowe środki zwalczania rzekomego pomoru drobiu,
- 20) decyzji Komisji 93/152/EWG z dnia 8 lutego 1993 r. ustanawiającej kryteria dla szczepionek używanych przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu w związku z programami szczepień rutynowych,
- 21) dyrektywy Rady 93/53/EWG z dnia 24 czerwca 1993 r. wprowadzającej minimalne środki wspólnotowe zwalczania niektórych chorób ryb,
- 22) decyzji Komisji 2001/183/WE z dnia 22 lutego 2001 r. ustanawiającej plany pobierania próbek i metody diagnostyczne do celów wykrywania i potwierdzania występowania niektórych chorób ryb oraz uchylającej decyzję 92/532/EWG,
- 23) dyrektywy Rady 95/70/WE z dnia 22 grudnia 1995 r. wprowadzającej minimalne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób małży dwuskorupowych,
- 24) dyrektywy Rady 92/119/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. wprowadzającej ogólne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób zwierząt i szczególne środki odnoszące się do choroby pęcherzykowej świń,
- 25) decyzji Komisji 2000/428/WE z dnia 4 lipca 2000 r. ustanawiającej procedury diagnostyczne, metody pobierania próbek i kryteria oceny wyników badań laboratoryjnych w celu potwierdzenia i diagnostyki różnicowej choroby pęcherzykowej świń,
- 26) dyrektywy Rady 2002/60/WE z dnia 27 czerwca 2002 r. ustanawiającej przepisy szczególne w celu zwalczania afrykańskiego pomoru świń oraz zmieniającej dyrektywę 92/119/EWG w zakresie choroby cieszyńskiej i afrykańskiego pomoru świń,

- 27) dyrektywy Rady 2000/75/WE z dnia 20 listopada 2000 r. ustanawiającej przepisy szczególne dotyczące kontroli i zwalczania choroby niebieskiego języka,
- 28) dyrektywy Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie zgłaszania chorób zwierząt we Wspólnocie,
- 29) decyzji Komisji 2000/807/WE z dnia 11 grudnia 2000 r. ustanawiającej skodyfikowaną formę i kody zgłaszania chorób zwierząt na mocy dyrektywy Rady 82/894/EWG oraz uchylającej decyzje 84/90/EWG oraz 90/442/EWG,
- 30) decyzji Komisji 2002/807/WE z dnia 15 października 2002 r. zmieniającej decyzję 2000/807/WE ustanawiającą skodyfikowaną formę i kody zgłaszania chorób zwierząt na mocy dyrektywy Rady 82/894/EWG,
- 31) dyrektywy Rady 92/117/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. dotyczącej środków ochrony przed określonymi chorobami odzwierzęcymi i odzwierzęcymi czynnikami chorobotwórczymi u zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego, w celu zapobieżenia zakażeniom i zatruciom przenoszonym przez żywność,
- 32) dyrektywy Rady 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa.”

„Art. 95. Ustawa wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej, z wyjątkiem art. 92, który wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.”;

- 3) odnośnika nr 2 oraz art. 42 ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o produktach pochodzenia zwierzęcego (Dz. U. z 2006 r. Nr 17, poz. 127), które stanowią:

„²⁾ Przepisy niniejszej ustawy:

- 1) wykonują postanowienia:

- a) rozporządzenia (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego (Dz. Urz. UE L 139 z 30.04.2004, str. 55),
- b) rozporządzenia (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczególne przepisy dotyczące organizacji urzędowych kontroli w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz. Urz. UE L 139 z 30.04.2004, str. 206),
- c) rozporządzenia (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz. Urz. UE L 165 z 30.04.2004, str. 1) w zakresie dotyczącym produktów pochodzenia zwierzęcego;

- 2) wdrażają postanowienia:

- a) dyrektywy Rady 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego oraz uchylającej dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG (Dz. Urz. WE L 125 z 23.05.1996, str. 10; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 19, str. 71),
- b) dyrektywy Rady 2002/99/WE z dnia 16 grudnia 2002 r. ustanawiającej przepisy sanitarne regulujące produkcję, przetwarzanie, dystrybucję oraz wprowadzanie produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz. Urz. WE L 18 z 23.01.2003, str. 11; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 38, str. 124),
- c) dyrektywy 2004/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. uchylającej niektóre dyrektywy dotyczące higieny i warunków zdrowia przy produkcji i wprowadzaniu do obrotu niektórych produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi i zmieniającej dyrektywy Rady 89/662/EWG i 92/118/EWG oraz decyzję Rady 95/408/WE (Dz. Urz. UE L 195 z 30.04.2004, str. 12; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 44, str. 407),
- d) dyrektywy Rady 2004/68/WE z dnia 26 kwietnia 2004 r. ustanawiającej warunki zdrowia zwierząt regulujące przywóz do oraz tranzyt przez terytorium Wspólnoty niektórych żywych zwierząt kopytnych, zmieniającej dyrektywy 90/426/EWG oraz 92/65/EWG i uchylającej dyrektywę 72/462/EWG (Dz. Urz. UE L 139 z 30.04.2004, str. 320).

Dane dotyczące ogłoszenia aktów prawa Unii Europejskiej, zamieszczone w niniejszej ustawie, dotyczą ogłoszenia tych aktów w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej – wydanie specjalne.”

„Art. 42. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.”;

- 4) art. 6 ustawy z dnia 24 maja 2007 r. o zmianie ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt oraz ustawy o weterynaryjnej kontroli granicznej (Dz. U. Nr 133, poz. 920), który stanowi:

„Art. 6. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 1 pkt 7, który wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.”;

- 5) art. 35 ustawy z dnia 4 września 2008 r. o zmianie ustaw w celu ujednolicenia terminologii informatycznej (Dz. U. Nr 171, poz. 1056), który stanowi:

„Art. 35. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 12 pkt 5, art. 13, art. 17 pkt 2 oraz art. 28, które wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.”;

- 6) odnośnika nr 1 oraz art. 56 i art. 57 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 47, poz. 278), które stanowią:

„¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym (Dz. Urz. UE L 376 z 27.12.2006, str. 36).”

„Art. 56. 1. Koncesje, zezwolenia, licencje i zgody wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zachowują ważność do upływu terminu, na który zostały wydane.

2. Do postępowań o:

- 1) udzielenie koncesji, zezwolenia, licencji i zgody,
- 2) dokonanie wpisu do rejestru działalności regulowanej

– wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 57. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.”;

- 7) odnośnika nr 1 oraz art. 3 ustawy z dnia 14 września 2012 r. o zmianie ustawy o weterynaryjnej kontroli granicznej oraz ustawy – Prawo pocztowe (Dz. U. poz. 1194), które stanowią:

„¹⁾ Przepisy ustawy wykonują postanowienia rozporządzenia Komisji (WE) nr 206/2009 z dnia 5 marca 2009 r. w sprawie wprowadzania do Wspólnoty osobistych przesyłek produktów pochodzenia zwierzęcego i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 136/2004 (Dz. Urz. UE L 77 z 24.03.2009, str. 1).”

„Art. 3. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 2, który wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.”;

- 8) odnośnika nr 1 oraz art. 192 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. poz. 1529), które stanowią:

„¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług (Dz. Urz. WE L 15 z 21.01.1998, str. 14, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 6, t. 3, str. 71, z późn. zm.).”

„Art. 192. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2013 r.”;

- 9) odnośnika nr 1 oraz art. 11 ustawy z dnia 23 października 2013 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z przystąpieniem Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej (Dz. U. poz. 1287), które stanowią:

„¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia:

- 1) dyrektywy Rady 2013/13/UE z dnia 13 maja 2013 r. dostosowującej niektóre dyrektywy w dziedzinie podatków w związku z przystąpieniem Republiki Chorwacji (Dz. Urz. UE L 141 z 28.05.2013, str. 30);
- 2) dyrektywy Rady 2013/20/UE z dnia 13 maja 2013 r. dostosowującej niektóre dyrektywy w dziedzinie bezpieczeństwa żywności, polityki weterynaryjnej i fitosanitarnej w związku z przystąpieniem Republiki Chorwacji (Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 234);
- 3) dyrektywy Rady 2013/25/UE z dnia 13 maja 2013 r. dostosowującej niektóre dyrektywy w dziedzinie prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług w związku z przystąpieniem Republiki Chorwacji (Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 368).”

„Art. 11. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.”;

10) odnośnika nr 2 oraz art. 19 ustawy z dnia 22 listopada 2013 r. o zmianie ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 r. poz. 29), które stanowią:

„²⁾ Niniejsza ustawa:

1) wykonuje postanowienia:

- a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. określającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 (rozporządzenie o produktach ubocznych pochodzenia zwierzęcego) (Dz. Urz. UE L 300 z 14.11.2009, str. 1, z późn. zm.),
- b) rozporządzenia Komisji (UE) nr 142/2011 z dnia 25 lutego 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 określającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, oraz w sprawie wykonania dyrektywy Rady 97/78/WE w odniesieniu do niektórych próbek i przedmiotów zwolnionych z kontroli weterynaryjnych na granicach w myśl tej dyrektywy (Dz. Urz. UE L 54 z 26.02.2011, str. 1, z późn. zm.);

2) wdraża dyrektywę wykonawczą Komisji 2012/31/UE z dnia 25 października 2012 r. zmieniającą załącznik IV do dyrektywy Rady 2006/88/WE w odniesieniu do wykazu gatunków ryb podatnych na wirusową posocznicę krwotoczną oraz do wykreślenia wpisu dotyczącego zakaźnego zespołu owrzodzenia (Dz. Urz. UE L 297 z 26.10.2012, str. 26);

3) uzupełnia wdrożenie:

- a) dyrektywy Rady 2003/85/WE z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania pryszczy, uchylającej dyrektywę 85/511/EWG i decyzje 89/531/EWG i 91/665/EWG oraz zmieniającej dyrektywę 92/46/EWG (Dz. Urz. UE L 306 z 22.11.2003, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 41, str. 5),
- b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/99/WE z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie monitorowania chorób odzwierzęcych i odzwierzęcych czynników chorobotwórczych, zmieniającej decyzję Rady 90/424/EWG i uchylającej dyrektywę Rady 92/117/EWG (Dz. Urz. UE L 325 z 12.12.2003, str. 31, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 41, str. 344),
- c) dyrektywy Rady 2006/88/WE z dnia 24 października 2006 r. w sprawie wymogów w zakresie zdrowia zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz zapobiegania niektórym chorobom zwierząt wodnych i zwalczania tych chorób (Dz. Urz. UE L 328 z 24.11.2006, str. 14, z późn. zm.).”

„Art. 19. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.”.

Marszałek Sejmu: *E. Kopacz*

Załącznik do obwieszczenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej
Polskiej z dnia 20 lutego 2014 r. (poz. 424)

USTAWA

z dnia 27 sierpnia 2003 r.

o weterynaryjnej kontroli granicznej¹⁾

Art. 1.²⁾ Ustawa określa:

- 1) zasady przeprowadzania weterynaryjnej kontroli granicznej zwierząt i produktów wprowadzanych z państw trzecich na jedno z terytoriów wymienionych w załączniku do ustawy, zwanych dalej „terytorium Unii Europejskiej”;
- 2) właściwość organów do realizacji zadań określonych w art. 3 oraz art. 5–7 rozporządzenia Komisji (WE) nr 206/2009 z dnia 5 marca 2009 r. w sprawie wprowadzania do Wspólnoty osobistych przesyłek produktów pochodzenia zwierzęcego i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 136/2004 (Dz. Urz. UE L 77 z 24.03.2009, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 206/2009”.

Art. 1a.³⁾ Produkty, o których mowa w art. 1 pkt 1, poddaje się dodatkowo urzędowej kontroli, o której mowa w rozporządzeniu (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz. Urz. UE L 165 z 30.04.2004, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 45, str. 200), zwanym dalej „rozporządzeniem nr 882/2004”, na zasadach w nim określonych.

Art. 2. 1. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) przywóz – wprowadzanie do wolnego obrotu zwierząt lub produktów, a także zamiar wprowadzania do wolnego obrotu w rozumieniu przepisów prawa celnego;
- 2) przewóz – tranzyt w rozumieniu przepisów prawa celnego;
- 3) weterynaryjna kontrola graniczna – kontrolę przeprowadzaną przez urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli, polegającą w szczególności na kontroli dokumentów, kontroli tożsamości i kontroli fizycznej;
- 4) graniczny posterunek kontroli – wyznaczony i zatwierdzony posterunek, w którym jest przeprowadzana weterynaryjna kontrola graniczna zwierząt lub produktów wprowadzanych z państw trzecich, umieszczony na obszarze celnym, w pobliżu granicy państwa;
- 5) kontrola dokumentów – sprawdzanie świadectw weterynaryjnych lub innych dokumentów towarzyszących przesyłce zwierząt lub przesyłce produktów;

¹⁾ Przepisy niniejszej ustawy:

1) wdrażają postanowienia:

- a) dyrektywy Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiającej zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych na rynek Wspólnoty z państw trzecich i zmieniającej dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG (Dz. Urz. WE L 268 z 24.09.1991, str. 56; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 12, str. 58),
- b) dyrektywy Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiającej zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz. Urz. WE L 24 z 30.01.1998, str. 9; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 22, str. 247);

2) wykonują postanowienia rozporządzenia (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz. Urz. UE L 165 z 30.04.2004, str. 1).

Dane dotyczące ogłoszenia aktów prawa Unii Europejskiej, zamieszczone w niniejszej ustawie, dotyczą ogłoszenia tych aktów w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej – wydanie specjalne.

W brzmieniu ustalonym przez art. 31 pkt 1 ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o produktach pochodzenia zwierzęcego (Dz. U. z 2006 r. Nr 17, poz. 127), która weszła w życie z dniem 17 lutego 2006 r.

²⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 września 2012 r. o zmianie ustawy o weterynaryjnej kontroli granicznej oraz ustawy – Prawo pocztowe (Dz. U. poz. 1194), która weszła w życie z dniem 30 listopada 2012 r.

³⁾ Dodany przez art. 31 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o produktach pochodzenia zwierzęcego (Dz. U. z 2006 r. Nr 17, poz. 127), która weszła w życie z dniem 17 lutego 2006 r.; w brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 1 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

- 6) kontrola tożsamości – sprawdzanie wzrokowe i potwierdzanie zgodności świadectw weterynaryjnych lub dokumentów towarzyszących przesyłce z tą przesyłką lub sprawdzanie i potwierdzanie umieszczenia i zgodności oznaczeń znajdujących się na zwierzętach lub produktach z treścią świadectw weterynaryjnych lub dokumentów towarzyszących przesyłce;
- 7) kontrola fizyczna zwierząt – sprawdzanie zwierząt obejmujące pobieranie próbek od zwierząt i przeprowadzanie badań laboratoryjnych tych próbek, a jeżeli jest to wymagane – dokonywanie dodatkowych czynności kontrolnych podczas kwarantanny;
- 8) kontrola fizyczna produktów – sprawdzanie produktów obejmujące w szczególności kontrolę opakowania i temperatury, a także pobieranie próbek i przeprowadzanie badań laboratoryjnych;
- 9)⁴⁾ produkty – produkty:
 - a) w rozumieniu przepisów o kontroli weterynaryjnej w handlu,
 - b)⁵⁾ określone w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. określającym przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 (rozporządzenie o produktach ubocznych pochodzenia zwierzęcego) (Dz. Urz. UE L 300 z 14.11.2009, str. 1, z późn. zm.),
 - c) pozyskane od zwierząt lub ze zwierząt oraz produkty pozyskane z takich produktów, przeznaczone do spożycia przez ludzi, a także żywe zwierzęta przeznaczone bezpośrednio do spożycia przez ludzi,
 - d) określone w rozporządzeniu (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającym szczególne przepisy dotyczące organizacji urzędowych kontroli w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz. Urz. UE L 139 z 30.04.2004, str. 206)– oraz słomę i siano;
- 10)⁴⁾ przesyłka zwierząt – określoną liczbę zwierząt tego samego gatunku, objętych tym samym świadectwem weterynaryjnym lub innym dokumentem, transportowanych jednym środkiem transportu oraz pochodzących z jednego państwa trzeciego lub jego części;
- 11)⁴⁾ przesyłka produktów – określoną liczbę lub ilość produktów tego samego rodzaju, objętych tym samym świadectwem weterynaryjnym lub innym dokumentem, transportowanych jednym środkiem transportu oraz pochodzących z jednego państwa trzeciego lub jego części;
- 11a)⁶⁾ osobista przesyłka produktów pochodzenia zwierzęcego – przesyłkę, o której mowa w art. 1 ust. 1 rozporządzenia nr 206/2009;
- 12) wymagania przywózowe – wymagania weterynaryjne dotyczące zwierząt lub produktów przywożonych z państw trzecich określone w przepisach o wymaganiach przywózowych Unii Europejskiej;
- 13) osoba odpowiedzialna za przesyłkę – osobę fizyczną, osobę prawną albo inną jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która zgodnie z przepisami prawa celnego⁷⁾ odpowiada za przesyłkę, we wszystkich przypadkach przewidzianych w tych przepisach, a także przedstawiciela takich osób w rozumieniu przepisów prawa celnego⁸⁾, jeżeli nałożono na niego taką odpowiedzialność, w zakresie czynności kontrolnych przewidzianych niniejszą ustawą;
- 14) właściwa władza – organ centralny państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa trzeciego uprawniony do przeprowadzania weterynaryjnej kontroli lub organ, któremu takie kompetencje zostały powierzone;
- 15) urzędowy lekarz weterynarii – lekarz weterynarii wyznaczony przez właściwą władzę;
- 16) przeznaczenie celne – przeznaczenie celne przesyłki zwierząt lub przesyłki produktów w rozumieniu przepisów odrębnych⁹⁾;
- 17) państwo trzecie – terytorium niewymienione w załączniku do ustawy.

⁴⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 31 pkt 3 lit. a ustawy wymienionej jako pierwsza w odnośniku 3.

⁵⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 22 listopada 2013 r. o zmianie ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 r. poz. 29), która weszła w życie z dniem 24 stycznia 2014 r.

⁶⁾ Dodany przez art. 1 pkt 2 lit. a ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

⁷⁾ Rozporządzenie Rady Nr 2913/92/EWG z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny znowelizowane rozporządzeniem (WE) Nr 82/97 Parlamentu Europejskiego i Rady.

⁸⁾ Art. 5 rozporządzenia Rady Nr 2913/92/EWG z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny znowelizowanego rozporządzeniem (WE) Nr 82/97 Parlamentu Europejskiego i Rady.

⁹⁾ Rozporządzenie Rady Nr 2913/92/EWG z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny, znowelizowane rozporządzeniem (WE) Nr 82/97 Parlamentu Europejskiego i Rady.

2. Na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej właściwą władzą są minister właściwy do spraw rolnictwa i Główny Lekarz Weterynarii.

3. Na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej urzędowymi lekarzami weterynarii są:

- 1) powiatowy lekarz weterynarii;
- 2) graniczny lekarz weterynarii – w przypadku urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli.

4.¹⁰⁾ Urzędowy lekarz weterynarii wykonuje zadania właściwego organu w zakresie przeprowadzania urzędowej kontroli produktów, o których mowa w art. 1 pkt 1, w sposób określony w rozporządzeniu nr 882/2004 lub w przepisach Unii Europejskiej wydanych w trybie tego rozporządzenia.

5.¹¹⁾ Na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej właściwy miejscowo wojewoda jest organem właściwym do informowania podróżnych na przejściach granicznych o wymaganiach dotyczących wprowadzania na terytorium Unii Europejskiej osobistych przesyłek produktów pochodzenia zwierzęcego.

6.¹¹⁾ Na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej organ celny albo organ administracji rządowej upoważniony do wykonywania niektórych zadań organów celnych zgodnie z przepisami prawa celnego jest właściwym organem, o którym mowa w art. 5 ust. 1 oraz art. 6 rozporządzenia nr 206/2009.

Art. 3. Przepisów ustawy nie stosuje się do przeprowadzania weterynaryjnej kontroli granicznej zwierząt domowych towarzyszących podróżnym, przywożonych lub przewożonych w celach niehandlowych, z wyjątkiem zwierząt koniowatych.

Art. 4. 1. Każdą przesyłkę produktów lub przesyłkę zwierząt wprowadzaną z państw trzecich poddaje się weterynaryjnej kontroli granicznej.

2. Przesyłki produktów lub przesyłki zwierząt wprowadza się z państw trzecich przez graniczny posterunek kontroli, z uwzględnieniem przepisów prawa celnego oraz przepisów odrębnych.

3.¹²⁾ Osoba odpowiedzialna za przesyłkę, z wyprzedzeniem co najmniej jednego dnia roboczego, informuje, w formie pisemnej lub za pomocą środków komunikacji elektronicznej, urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli przejścia granicznego, przez które przesyłka zwierząt lub przesyłka produktów ma zostać wprowadzona, o przewidywanym czasie przywozu, rodzaju i ilości przywożonej przesyłki produktów lub przesyłki zwierząt.

Art. 5. 1. Graniczny lekarz weterynarii jest uprawniony do wglądu do dokumentów towarzyszących przesyłce zwierząt lub przesyłce produktów, w tym do manifestów pokładowych na statkach i w samolotach.

2. Właściwe organy celne nadają przeznaczenie celne przesyłce zwierząt lub przesyłce produktów, zgodnie z warunkami ustalonymi w weterynaryjnym świadectwie przekroczenia granicy, o którym mowa w art. 8 ust. 1.

3. Osoba odpowiedzialna za przesyłkę zwierząt lub przesyłkę produktów dokonuje jej przywozu albo przewozu zgodnie z nadanym jej przeznaczeniem celnym.

Art. 6. 1. Przesyłkę zwierząt transportuje się pod dozorem celnym do granicznego posterunku kontroli lub do stacji kwarantanny, jeżeli przepisy odrębne o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego obowiązujące w państwach członkowskich Unii Europejskiej tak stanowią.

2. Jeżeli przepisy odrębne nie stanowią inaczej, przesyłka zwierząt nie może opuścić granicznego posterunku kontroli lub stacji kwarantanny, gdy:

- 1) w weterynaryjnym świadectwie przekroczenia granicy nie zostanie potwierdzone, że została przeprowadzona weterynaryjna kontrola graniczna i przesyłka zwierząt spełnia wymagania przywozowe;
- 2) nie zostały uiszczone opłaty związane z przeprowadzaniem weterynaryjnej kontroli granicznej, a w przypadku skierowania przesyłki zwierząt do stacji kwarantanny lub ich izolacji nie zostały zabezpieczone środki na pokrycie kosztów z tym związanych.

¹⁰⁾ Dodany przez art. 31 pkt 3 lit. b ustawy wymienionej jako pierwsza w odnośniku 3; w brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 2 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

¹¹⁾ Dodany przez art. 1 pkt 2 lit. c ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

¹²⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 24 pkt 1 ustawy z dnia 4 września 2008 r. o zmianie ustaw w celu ujednolicenia terminologii informatycznej (Dz. U. Nr 171, poz. 1056), która weszła w życie z dniem 8 października 2008 r.

Art. 7. Organ celny odmówi dopuszczenia do wolnego obrotu przesyłki zwierząt lub przesyłki produktów, jeżeli przesyłka ta nie została poddana weterynaryjnej kontroli granicznej lub przeprowadzona kontrola wykazała, że przesyłka ta nie spełnia wymagań przywózowych, chyba że przepisy odrębne Unii Europejskiej stanowią inaczej.

Art. 8. 1. Po przeprowadzeniu weterynaryjnej kontroli granicznej przeprowadzający tę kontrolę graniczny lekarz weterynarii wystawia osobie odpowiedzialnej za przesyłkę weterynaryjne świadectwo przekroczenia granicy, którego wzór jest określony w przepisach odrębnych Unii Europejskiej¹³⁾, oraz poświadcza w tym świadectwie wyniki przeprowadzonej kontroli.

2. Świadectwo, o którym mowa w ust. 1, towarzyszy przesyłce zwierząt lub przesyłce produktów pozostającej pod dozorem celnym, a jeżeli przesyłka zwierząt lub przesyłka produktów jest przywożona, towarzyszy jej do pierwszego miejsca jej przeznaczenia.

3. W przypadku przesyłek zwierząt lub przesyłek produktów, które są zgłaszane do procedury wolnego obrotu w granicznym urzędzie celnym w częściach, świadectwo, o którym mowa w ust. 1, wydaje się na każdą część takiej przesyłki.

Art. 9. Zabrania się przywozu lub przewozu przesyłek zwierząt lub przesyłek produktów stwarzających groźbę rozprzestrzeniania się chorób zakaźnych zwierząt.

Art. 10. 1. Przesyłka zwierząt lub przesyłka produktów może być przywożona, jeżeli jest:

- 1)¹⁴⁾ zaopatrzona w oryginał świadectwa weterynaryjnego sporządzonego co najmniej w jednym z języków urzędowych państwa granicznego posterunku kontroli oraz państwa końcowego przeznaczenia, wydanego przez właściwą władzę państwa pochodzenia;
- 2) oznakowana w sposób umożliwiający jej identyfikację.

2.¹⁵⁾ Przywóz przesyłek zwierząt jest dopuszczalny:

- 1) z państw trzecich lub ich części, które znajdują się na listach ogłaszanych przez Komisję Europejską – w przypadku zwierząt, dla których określono wymagania przywózowe w przepisach Unii Europejskiej;
- 2) jeżeli zostały spełnione wymagania określone w przepisach państwa końcowego przeznaczenia, będącego państwem Unii Europejskiej – w przypadku zwierząt, dla których nie określono wymagań przywózowych w przepisach Unii Europejskiej.

3.¹⁵⁾ Przywóz przesyłek produktów jest dopuszczalny:

- 1) ze znajdujących się na listach ogłaszanych przez Komisję Europejską:
 - a) państw trzecich lub ich części,
 - b) zakładów uprawnionych do wprowadzania produktów na terytorium Unii Europejskiej– w przypadku produktów, dla których określono wymagania przywózowe w przepisach Unii Europejskiej;
- 2) jeżeli zostały spełnione wymagania określone w przepisach państwa końcowego przeznaczenia będącego państwem Unii Europejskiej – w przypadku produktów, dla których nie określono wymagań przywózowych w przepisach Unii Europejskiej.

3a.¹⁶⁾ Przesyłka produktów do celów innych niż dopuszczenie do wolnego obrotu może być wprowadzana, jeżeli jest:

- 1) zaopatrzona w oryginał świadectwa weterynaryjnego sporządzonego co najmniej w jednym z języków urzędowych państwa granicznego posterunku kontroli oraz państwa końcowego przeznaczenia, wydanego przez właściwą władzę państwa pochodzenia;
- 2) oznakowana w sposób umożliwiający jej identyfikację.

¹³⁾ Decyzja Komisji 92/527 z dnia 14 listopada 1992 r. ustanawiająca wzór świadectwa zgodnie z art. 7 (1) dyrektywy Rady 91/496/EWG, a także decyzja Komisji 93/13 z dnia 22 grudnia 1993 r. ustanawiająca procedury weterynaryjnych kontroli granicznych na granicznych posterunkach kontroli, dotyczące produktów z krajów trzecich.

¹⁴⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 31 pkt 4 lit. a ustawy wymienionej jako pierwsza w odnośniku 3.

¹⁵⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 88 pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. Nr 69, poz. 625), która weszła w życie z dniem 1 maja 2004 r.

¹⁶⁾ Dodany przez art. 31 pkt 4 lit. b ustawy wymienionej jako pierwsza w odnośniku 3.

4.¹⁵⁾ Wymagania, o których mowa w ust. 2 pkt 2 i ust. 3 pkt 2, w przypadku gdy państwem końcowego przeznaczenia przesyłki zwierząt lub produktów jest Rzeczpospolita Polska, określają przepisy dotyczące ochrony zdrowia zwierząt i zwalczania chorób zakaźnych zwierząt oraz przepisy dotyczące wymagań weterynaryjnych dla produktów pochodzenia zwierzęcego.

5. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki i sposób przeprowadzania weterynaryjnej kontroli granicznej przesyłek zwierząt i przesyłek produktów, biorąc pod uwagę wymagania dotyczące informowania właściwej władzy o zamiarze przywozu tych przesyłek oraz zgodność przeprowadzania tej kontroli z wymaganiami obowiązującymi w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Art. 11. 1. Przewóz przesyłek produktów jest dopuszczalny, jeżeli:

- 1) przesyłka pochodzi z państwa trzeciego, z którego nie jest zabronione wprowadzanie produktów na terytorium Unii Europejskiej;
- 2) na ten przewóz zostało wydane pozwolenie urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli właściwego ze względu na pierwsze miejsce wprowadzenia przesyłki na terytorium Unii Europejskiej;
- 3) osoba odpowiedzialna za przesyłkę, przed dokonaniem przewozu, zobowiązała się do odebrania przesyłki w razie jej odrzucenia lub do wyrażenia zgody na jej zniszczenie.

2. Przepisu ust. 1 pkt 1 nie stosuje się, jeżeli przeładunek przesyłek produktów przemieszczanych z jednego statku powietrznego do innego statku powietrznego lub z jednego statku morskiego na inny statek morski, w tym samym porcie lotniczym lub w tym samym porcie morskim, jest dokonywany wyłącznie w celach przeładunkowych, bez dalszego postępu, w limicie czasowym określonym przez Komisję Europejską.¹⁷⁾

3. Pozwolenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, wydaje się, jeżeli:

- 1) przesyłce towarzyszą świadectwa weterynaryjne lub inne dokumenty, a w razie potrzeby poświadczone tłumaczenie tych świadectw lub dokumentów;
- 2) przesyłka została poddana kontroli dokumentów i kontroli tożsamości w granicznym posterunku kontroli właściwym ze względu na miejsce przedstawiania przesyłki do weterynaryjnej kontroli granicznej.

4. Pozwolenie wydaje się, w drodze decyzji, na pisemny wniosek osoby odpowiedzialnej za przesyłkę, w terminie 7 dni od dnia złożenia tego wniosku.

5. W razie transportu przesyłki produktów drogą morską lub powietrzną, jeżeli przesyłka:

- 1) nie jest wyladowywana – kontrola dokumentów może zostać ograniczona do sprawdzenia manifestu pokładowego, z zastrzeżeniem art. 37;
- 2) jest przeładowywana z jednego statku powietrznego do innego statku powietrznego lub z jednego statku morskiego na inny statek morski, w tym samym porcie lotniczym lub w tym samym porcie morskim – kontrola tożsamości i kontrola dokumentów może zostać pominięta.

6. Jeżeli przesyłka produktów może stwarzać zagrożenie dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt albo w przypadku podejrzenia nieprawidłowości, przeprowadza się dodatkowo kontrolę fizyczną.

7. W razie przewozu przesyłki produktów transportem drogowym, kolejowym lub w żegludze śródlądowej przesyłka powinna:

- 1) zostać wysłana pod dozorem celnym, zgodnie z procedurą T1, określoną w przepisach odrębnych¹⁸⁾, do miejsca opuszczenia terytorium Unii Europejskiej wraz z towarzyszącym jej oryginałem świadectwa weterynaryjnego lub innymi dokumentami oraz weterynaryjnym świadectwem przekroczenia granicy, w którym jest wskazany graniczny posterunek kontroli, przez który przesyłka opuszcza terytorium Unii Europejskiej;
- 2) być transportowana, w pojazdach lub kontenerach zaplombowanych przez urzędowego lekarza weterynarii, bez wyladowania, oddzielania lub poddawania jakimkolwiek innym czynnościom, po opuszczeniu granicznego posterunku kontroli, przez który została wprowadzona;
- 3) opuścić terytorium Unii Europejskiej przez graniczny posterunek kontroli, nie później niż w terminie 30 dni od dnia opuszczenia granicznego posterunku kontroli, przez który została wprowadzona, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej.

¹⁷⁾ Decyzja Komisji Nr 2000/25/EWG z dnia 16 grudnia 1999 r. ustanawiająca szczegółowe zasady stosowania art. 9 dyrektywy Rady 97/78, dotyczącego przeładunku produktów w granicznym posterunku kontroli, przez które przesyłki mają być przewożone do Wspólnot.

¹⁸⁾ Procedurę T1 określają przepisy rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92/EWG z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny.

8. Graniczny lekarz weterynarii, który udzielił pozwolenia, o którym mowa w ust. 3, informuje urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli, przez który przesyłka ma opuścić terytorium Unii Europejskiej, o przewożonej przesyłce produktów, za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany informacji ANIMO¹⁹⁾.

9.²⁰⁾ Graniczny lekarz weterynarii właściwy ze względu na miejsce, przez które przesyłka produktów opuszcza terytorium Unii Europejskiej, potwierdza w weterynaryjnym świadectwie przekroczenia granicy, że przesyłka ta opuściła terytorium Unii Europejskiej, oraz przesyła faksem lub za pomocą środków komunikacji elektronicznej, lub w inny sposób, kopię tego świadectwa do urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli, przez który przesyłka została wprowadzona na terytorium Unii Europejskiej.

10. Jeżeli graniczny lekarz weterynarii właściwy ze względu na miejsce, przez które przesyłka produktów została wprowadzona, nie otrzyma informacji o opuszczeniu przez tę przesyłkę terytorium Unii Europejskiej, w terminie 30 dni od dnia wprowadzenia tej przesyłki, to informuje o tym niezwłocznie właściwe organy celne.

11. Szczegółowy sposób wymiany informacji pomiędzy wejściowym i wyjściowym granicznym posterunkiem kontroli określają przepisy Unii Europejskiej.²¹⁾

Art. 12. Przewóz przesyłek zwierząt jest dopuszczalny, jeżeli:

- 1) zostało wydane na ten przewóz pozwolenie urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli właściwego ze względu na miejsce, w którym przesyłka zostanie przedstawiona do kontroli na terytorium Unii Europejskiej i, jeżeli jest to konieczne, zostało wydane pozwolenie przez właściwą władzę państwa członkowskiego Unii Europejskiej, przez które jest dokonywany przewóz; przepisy art. 11 ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio;
- 2) osoba odpowiedzialna za przesyłkę udokumentuje, że pierwsze państwo trzecie, do którego zostanie wprowadzona przesyłka, nie odmówi przyjęcia lub nie odeśle przesyłki, na której przywóz lub przewóz udzieliło pozwolenia;
- 3) osoba odpowiedzialna za przesyłkę zobowiąże się do przestrzegania podczas transportu przepisów o ochronie zwierząt;
- 4)²²⁾ po przeprowadzeniu weterynaryjnej kontroli granicznej lub po opuszczeniu stacji kwarantanny przez przesyłkę graniczny lekarz weterynarii potwierdzi, że przesyłka ta spełnia wymagania określone w ustawie;
- 5) graniczny lekarz weterynarii powiadomi o opuszczeniu przez przesyłkę granicznego posterunku kontroli właściwą władzę państwa członkowskiego Unii Europejskiej, przez które jest dokonywany przewóz, oraz graniczny posterunek kontroli wyjścia przesyłki, za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany informacji ANIMO;
- 6) przejście przez jedno z terytoriów państw członkowskich Unii Europejskiej dokona się zgodnie z procedurą przewozową obowiązującą na terytorium Unii Europejskiej; podczas przewozu jest dopuszczalne dokonywanie czynności na przesyłce tylko w granicznym posterunku kontroli wejścia tej przesyłki lub granicznym posterunku kontroli jej opuszczenia jednego z terytoriów państw członkowskich Unii Europejskiej oraz w przypadku, gdy wymaga tego dobro zwierząt.

Art. 13. 1. Każdą przesyłkę zwierząt lub przesyłkę produktów, pochodzącą z państwa trzeciego, poddaje się kontroli dokumentów, kontroli tożsamości i kontroli fizycznej, chyba że przepisy Unii Europejskiej w zakresie kontroli tożsamości i kontroli fizycznej stanowią inaczej.

2. Graniczny lekarz weterynarii nie dopuszcza do przywozu przesyłki zwierząt, jeżeli:

- 1) przesyłka ta pochodzi z państwa trzeciego lub jego części, z którego przywóz jest zabroniony;
- 2) przesyłka nie spełnia wymagań przywozowych;
- 3) zwierzęta objęte przesyłką cierpią lub zachodzi podejrzenie, że cierpią lub są chore na chorobę zakaźną lub inną chorobę stanowiącą zagrożenie dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt;
- 4) państwo trzecie, z którego pochodzi przesyłka, nie zastosowało się do wymagań przywozowych;

¹⁹⁾ Przepisy określone w decyzji Komisji 91/398/EWG z dnia 19 lipca 1991 r. w sprawie skomputeryzowanego systemu łączącego władze weterynaryjne (ANIMO).

²⁰⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 24 pkt 2 ustawy, o której mowa w odnośniku 12.

²¹⁾ Decyzja Komisji 2000/208 z dnia 24 lutego 2000 r. ustalająca szczegółowe zasady stosowania dyrektywy Rady 97/78 w zakresie przewozu produktów pochodzenia zwierzęcego z państwa trzeciego do innego państwa trzeciego w transporcie drogowym przez Wspólnotę Europejską.

²²⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 31 pkt 5 ustawy wymienionej jako pierwsza w odnośniku 3.

- 5) zwierzęta nie są zdolne do kontynuowania podróży;
- 6) świadectwo weterynaryjne lub inne dokumenty towarzyszące tej przesyłce nie spełniają wymagań określonych w przepisach o wymaganiach przywozowych i handlu wewnątrz Wspólnoty Europejskiej zwierzętami i produktami.

3. Jeżeli przesyłka produktów spełnia wymagania przywozowe, osoba odpowiedzialna za przesyłkę otrzymuje od granicznego lekarza weterynarii uwierzytelnione kopie świadectw weterynaryjnych lub innych dokumentów oraz weterynaryjne świadectwo przekroczenia granicy, potwierdzające, że przesyłka spełnia te wymagania; oryginały świadectw weterynaryjnych pozostają w granicznym posterunku kontroli.

Art. 14. 1. Jeżeli przesyłka zwierząt spełnia wymagania przywozowe, osoba odpowiedzialna za przesyłkę otrzymuje od granicznego lekarza weterynarii uwierzytelnione kopie świadectw weterynaryjnych lub innych dokumentów oraz weterynaryjne świadectwo przekroczenia granicy, potwierdzające, że przesyłka spełnia te wymagania; oryginały świadectw weterynaryjnych pozostają w granicznym posterunku kontroli; kopia jest ważna przez 10 dni.

2. W weterynaryjnym świadectwie przekroczenia granicy umieszcza się informacje dotyczące przeprowadzanych, w toku weterynaryjnej kontroli granicznej, badań oraz ich wyników, a także pobranych próbek; jeżeli wyniki badań nie są jeszcze znane, to w weterynaryjnym świadectwie przekroczenia granicy umieszcza się informację o terminie uzyskania tych wyników.

3. Po przeprowadzeniu weterynaryjnej kontroli granicznej graniczny lekarz weterynarii informuje właściwą władzę miejsca przeznaczenia przesyłki zwierząt za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany informacji, o którym mowa w przepisach odrębnych, że zwierzęta są przeznaczone do państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub jego części, mających specyficzne wymagania, oraz że zostały pobrane próbki, ale wyniki przeprowadzanych badań nie są znane wtedy, gdy przesyłka zwierząt opuszcza graniczny posterunek kontroli.

4. Graniczny lekarz weterynarii w przypadku podejrzenia naruszenia przepisów ustawy lub przepisów odrębnych Unii Europejskiej lub wątpliwości co do tożsamości zwierzęcia może dokonać dodatkowych kontroli.

5. Przepisów ust. 1–3 nie stosuje się do zwierząt koniowatych, zarejestrowanych i zaopatrzonych w odpowiednie dokumenty, o których mowa w przepisach dotyczących warunków zootechnicznych i genealogicznych, obowiązujących w wewnątrzwspólnotowym handlu zwierzętami koniowatymi.²³⁾

Art. 15. 1. Komisja Europejska zatwierdza lub cofa zatwierdzenie granicznego posterunku kontroli na podstawie przepisów Unii Europejskiej.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa przedstawia Komisji Europejskiej wykaz wyznaczonych granicznych posterunków kontroli spełniających wymagania określone na podstawie art. 16 ust. 4.

3. Minister właściwy do spraw rolnictwa zawiesza, w drodze zarządzenia, zatwierdzenie granicznego posterunku kontroli, jeżeli posterunek ten przestał spełniać warunki zatwierdzenia lub w przypadkach poważnego zagrożenia dla zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt.

4. Minister właściwy do spraw rolnictwa informuje Komisję Europejską oraz inne państwa członkowskie Unii Europejskiej o zawieszeniu, o którym mowa w ust. 3, i powodach tej decyzji. Graniczny posterunek kontroli może być ponownie zatwierdzony, jeżeli spełni warunki wymagane do zatwierdzenia; przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 16. 1. Graniczne posterunki kontroli powinny:

- 1) być umiejscowione w pobliżu przejścia granicznego oraz na obszarze wyznaczonym zgodnie z przepisami prawa celnego i przepisami odrębnymi;
- 2) znajdować się pod nadzorem granicznego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za kontrolę, któremu może pomagać odpowiednio przeszkolony personel pomocniczy.

2. Jeżeli istnieją ograniczenia geograficzne, graniczny posterunek kontroli może znajdować się w pewnej odległości od przejścia granicznego, jeżeli posterunek ten jest położony w odpowiedniej odległości od gospodarstw lub miejsc, w których są utrzymywane zwierzęta, które mogą być zakażone chorobami zakaźnymi; w przypadku przewozu transportem kolejowym, graniczny posterunek kontroli może znajdować się na pierwszej stacji kolejowej wyznaczonej przez właściwą władzę.

²³⁾ Dyrektywa Rady 90/427/EWG z dnia 26 lipca 1990 r. w sprawie warunków zootechnicznych i genealogicznych w handlu wewnątrzwspólnotowym koźmi.

3. Graniczny lekarz weterynarii jest obowiązany aktualizować informacje zawarte w bazie danych systemu informacyjnego, o którym mowa w przepisach odrębnych.²⁴⁾

4. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki wymagane do zatwierdzenia granicznych posterunków kontroli, biorąc pod uwagę warunki organizacyjne i techniczne tych posterunków w odniesieniu do zwierząt i produktów oraz lokalizację tych posterunków w pobliżu przejścia granicznego określone w przepisach Unii Europejskiej.

Art. 17. 1. Jeżeli przepisy odrębne obowiązujące na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej albo przepisy państwa miejsca przeznaczenia przewidują poddanie przesyłki zwierząt kwarantannie lub izolacji, to kwarantannę lub izolację przeprowadza się w:

- 1) zatwierdzonej stacji kwarantanny znajdującej się w państwie pochodzenia przesyłki zwierząt, jeżeli jest poddawana regularnym kontrolom przez przedstawicieli Komisji Europejskiej – w przypadku chorób innych niż pryszczycza, wścieklizna i pomór rzekomy drobiu;
- 2) zatwierdzonej stacji kwarantanny znajdującej się na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej;
- 3) gospodarstwie miejsca przeznaczenia przesyłki zwierząt.

2. Szczegółowe wymagania w zakresie transportu przesyłki zwierząt do miejsc, o których mowa w ust. 1, określają przepisy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego obowiązujące w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

3. Jeżeli graniczny lekarz weterynarii nakaże, w drodze decyzji, kwarantannę lub izolację przesyłki zwierząt, to odbywa się ona, w zależności od stwierdzonego ryzyka, w jednym z następujących miejsc:

- 1) w granicznym posterunku kontroli lub w jego pobliżu;
- 2) w gospodarstwie miejsca przeznaczenia przesyłki zwierząt;
- 3) w stacji kwarantanny znajdującej się w pobliżu gospodarstwa miejsca przeznaczenia przesyłki zwierząt.

4. Stację kwarantanny lokalizuje się w dużej odległości od gospodarstw lub innych miejsc, w których są trzymane zwierzęta mogące być chore na chorobę zakaźną, i wyposaża się w:

- 1) łatwe do czyszczenia i dezynfekcji urządzenia służące do załadunku i wyładunku zwierząt ze środków transportu, przeprowadzania kontroli, żywienia, pojenia lub leczenia zwierząt oraz powierzchnię, oświetlenie i wentylację odpowiednie do ilości kontrolowanych zwierząt;
- 2) odpowiedniej wielkości pomieszczenia przeznaczone dla osób odpowiedzialnych za przeprowadzenie kontroli weterynaryjnych, w przebieralnię, prysznic i toalety;
- 3) pomieszczenia i urządzenia do pobierania i badania próbek w związku z przeprowadzanymi kontrolami;
- 4) odpowiedni sprzęt pozwalający na szybką wymianę informacji z granicznymi posterunkami kontroli oraz właściwymi władzami;
- 5) system kontroli zapewniający odpowiednie utrzymanie przetrzymywanych zwierząt;
- 6) sprzęt do czyszczenia i dezynfekcji.

5. Stacja kwarantanny powinna mieć zapewnioną współpracę ze znajdującym się w jej pobliżu podmiotem posiadającym urządzenia i wyposażone pomieszczenia przeznaczone do utrzymywania, żywienia, pojenia, leczenia oraz, jeżeli to niezbędne, do uboju zwierząt.

6. Szczegółowe warunki wymagane do zatwierdzania stacji kwarantanny, w odniesieniu do różnych gatunków zwierząt, określają przepisy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego obowiązujące w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

7. Komisja Europejska zatwierdza i cofa zatwierdzenie stacji kwarantanny na podstawie przepisów Unii Europejskiej.

²⁴⁾ Przepisy określone w decyzji Rady 92/438/EWG z dnia 13 lipca 1993 r. o komputeryzacji weterynaryjnych procedur importowych (Projekt Shift).

8. Minister właściwy do spraw rolnictwa przedstawia Komisji Europejskiej wykaz wyznaczonych stacji kwarantanny, spełniających warunki określone w ust. 4 i 5 oraz w przepisach odrębnych, o których mowa w ust. 6.

9. Nadzór nad stacją kwarantanny sprawuje graniczny lekarz weterynarii, a jeżeli stacja kwarantanny znajduje się poza obszarem właściwości tego lekarza, nadzór sprawuje powiatowy lekarz weterynarii.

Art. 18. 1. Graniczny lekarz weterynarii przekazuje dodatkowe informacje właściwej władzy miejsca przeznaczenia przesyłki produktów lub urzędowemu lekarzowi właściwemu ze względu na miejsce przeznaczenia tej przesyłki, za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany informacji ANIMO, jeżeli:

- 1) przesyłka jest przeznaczona do państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub jego części, które ma specjalne wymagania określone na podstawie przepisów obowiązujących w Unii Europejskiej, lub
- 2) zostały pobrane próbki, ale wyniki badań nie są znane w czasie, w którym przesyłka opuszcza graniczny posterunek kontroli, lub
- 3) przesyłka jest przywożona na specjalne potrzeby, w przypadkach przewidzianych w przepisach obowiązujących w Unii Europejskiej.

2. Przesyłki, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 3, przeznaczone do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, poddaje się kontroli dokumentów, kontroli tożsamości oraz kontroli fizycznej, w granicznym posterunku kontroli, przez który przesyłki są wprowadzane, w celu sprawdzenia, czy produkty są zgodne z wymaganiami określonymi w przepisach Unii Europejskiej lub przepisach obowiązujących na terytorium ich przeznaczenia.

Art. 19. 1. Przesyłkę produktów, która jest nadzorowana przez granicznego lekarza weterynarii od granicznego posterunku kontroli, przez który zostaje wprowadzona, do miejsca jej przeznaczenia, przewozi się zgodnie z następującymi warunkami:

- 1) przesyłka zostaje wysłana z granicznego posterunku kontroli, do którego wcześniej przybyła, do miejsca przeznaczenia pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii w szczelnych pojazdach lub kontenerach zaplombowanych przez właściwą władzę lub urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli;
- 2) przesyłka, o której mowa w art. 18 ust. 1 pkt 3, pozostaje pod dozorem celnym do czasu dotarcia do miejsca przeznaczenia, zgodnie z procedurą T5, określoną w przepisach odrębnych²⁵⁾, oraz otrzymania weterynaryjnego świadectwa przekroczenia granicy zawierającego potwierdzenie jej przeznaczenia oraz, jeżeli to konieczne, określającego zamierzony proces jej przetworzenia;
- 3) graniczny lekarz weterynarii, za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany informacji ANIMO, informuje urzędowego lekarza weterynarii nadzorującego miejsce przeznaczenia przesyłki o pochodzeniu tej przesyłki i jej przeznaczeniu.

2. Osoba odpowiedzialna za zakład przeznaczenia przesyłki produktów lub w przypadkach określonych w przepisach Unii Europejskiej²⁶⁾ za magazyn, gdzie przesyłka jest składowana przed dostarczeniem do zakładu, informuje powiatowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za ten zakład lub magazyn o przybyciu przesyłki produktów do miejsca jej przeznaczenia. Powiatowy lekarz weterynarii w terminie 15 dni od dnia przybycia przesyłki powiadamia o tym fakcie urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli, przez który przesyłka została wprowadzona.

3. Powiatowy lekarz weterynarii dokonuje regularnych kontroli w celu zapewnienia, że przesyłki produktów dotarły do zakładu przeznaczenia, w szczególności poprzez kontrolę rejestru dostaw.

4. W zakładzie przeznaczenia przesyłki, o której mowa w ust. 1, produkty są poddawane obróbce określonej w odpowiednich przepisach Unii Europejskiej.

Art. 20. 1. Jeżeli przywóz odbywa się drogą morską lub powietrzną, przesyłka produktów dostarczana do granicznego posterunku kontroli innego niż ten, przez który miała być wprowadzona, położonego na tym samym terytorium lub znajdującego się na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, powinna być poddana kontroli tożsamości i kontroli fizycznej w granicznym posterunku kontroli miejsca przeznaczenia.

²⁵⁾ Procedurę T5 określają przepisy rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny.

²⁶⁾ Rozdział 10 załącznika I dyrektywy Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustalającej wymagania dotyczące zdrowia ludzi i zwierząt w handlu i imporcie do Wspólnoty produktów niepodlegających, jeśli chodzi o te wymagania, szczególnym przepisom Wspólnoty, o których mowa w załączniku A rozdział I dyrektywy 89/662/EWG oraz, jeśli chodzi o patogeny, dyrektywy 90/425/EWG.

2. Jeżeli przesyłka, o której mowa w ust. 1, jest przeładowana z jednego statku powietrznego do innego statku powietrznego lub z jednego statku morskiego na inny statek morski, w tym samym porcie lotniczym lub w tym samym porcie morskim, bezpośrednio lub po wyładunku na płytę lotniska albo na nabrzeże, na okres krótszy niż wskazany w ust. 4 pkt 1, to osoba odpowiedzialna za przesyłkę informuje o tym urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli. W przypadku gdy istnieje zagrożenie dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt, to w wyjątkowych przypadkach graniczny lekarz weterynarii może przeprowadzać kontrole dokumentów towarzyszących przesyłce, polegające na sprawdzeniu oryginału świadectwa weterynaryjnego lub innego towarzyszącego jej dokumentu lub ich uwierzytelnionych kopii.

3. Czynności, o których mowa w ust. 2, dokonuje się w granicznym posterunku kontroli, do którego przesyłka została wprowadzona.

4. Jeżeli przesyłka jest wyladowana w inny sposób niż określony w ust. 2, to powinna:

- 1) być przechowywana wyłącznie przez okres nie krótszy niż wymagany minimalny okres przechowywania i nie dłuższy niż maksymalny okres przechowywania, w warunkach określonych zgodnie z odrębnymi przepisami, o których mowa w art. 11 ust. 2, pod nadzorem granicznego lekarza weterynarii, w obszarze celnym portu lub lotniska w oczekiwaniu na przesłanie do innego granicznego posterunku kontroli drogą morską albo powietrzną;
- 2) być poddana kontroli dokumentów dotyczących przesyłki, o których mowa w ust. 2;
- 3) w uzasadnionych przypadkach być poddana kontroli tożsamości i kontroli fizycznej, gdy istnieje zagrożenie zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt.

Art. 21. Minister właściwy do spraw rolnictwa może wystąpić, w trybie określonym w przepisach obowiązujących w Unii Europejskiej, do Komisji Europejskiej o zmniejszenie częstotliwości przeprowadzania kontroli fizycznych przesyłek produktów lub przesyłek zwierząt w trakcie przeprowadzania weterynaryjnej kontroli granicznej.

Art. 22. 1. Przewóz przesyłek produktów przeznaczonych do składu celnego, składu wolnocłowego lub magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym, utworzonego na podstawie przepisów prawa celnego, jest dopuszczalny, jeżeli osoba odpowiedzialna za przesyłkę:

- 1) zadeklarowała, że przesyłka spełnia wymagania przywozowe i jest przeznaczona ostatecznie do wolnego obrotu na terytorium Unii Europejskiej, lub
- 2) podała inne przeznaczenie przesyłki oraz wskazała, że przesyłka ta spełnia wymagania przywozowe albo ich nie spełnia.

2. W przypadku braku wyraźnego wskazania przeznaczenia przesyłki uważa się, że jest ona przeznaczona do wolnego obrotu.

Art. 23. 1. Przesyłkę, o której mowa w art. 22, poddaje się, w granicznym posterunku kontroli, kontroli dokumentów, kontroli tożsamości i kontroli fizycznej, w celu sprawdzenia, czy przesyłka odpowiada wymaganiom przywozowym.

2. Kontrola fizyczna nie jest wymagana, jeżeli z kontroli dokumentów wynika, że przesyłka nie spełnia wymagań przywozowych.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się w przypadku podejrzenia, że przesyłka zagraża zdrowiu publicznemu lub zdrowiu zwierząt.

Art. 24. 1. Przesyłce, o której mowa w art. 22, towarzyszą świadectwo weterynaryjne lub inne dokumenty oraz, jeżeli to niezbędne, poświadczony tłumaczenie świadectw weterynaryjnych lub innych dokumentów.

2. Jeżeli przesyłka spełnia wymagania przywozowe, graniczny lekarz weterynarii wystawia weterynaryjne świadectwo przekroczenia granicy jako załącznik do dokumentów celnych, a przesyłka może zostać wprowadzona, za zgodą właściwego organu celnego, do składu celnego, składu wolnocłowego lub magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym; przesyłkę taką uznaje się za spełniającą warunki do wprowadzenia do wolnego obrotu.

3. Jeżeli przesyłka nie spełnia wymagań przywozowych, to graniczny lekarz weterynarii wystawia weterynaryjne świadectwo przekroczenia granicy, jako załącznik do dokumentów celnych. W takim przypadku graniczny lekarz weterynarii oraz właściwy organ celny mogą, w drodze decyzji, udzielić zgody na wprowadzenie tej przesyłki wyłącznie do składu celnego, składu wolnocłowego lub magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym, jeżeli:

- 1) przesyłka nie pochodzi z państwa trzeciego, z którego przywóz jest zabroniony;
- 2) składy celne, składy wolnocłowe i magazyny znajdujące się w wolnych obszarach celnych są zatwierdzone do przechowywania tego rodzaju produktów.

4. Składy lub magazyny, o których mowa w ust. 3 pkt 2, zatwierdza, w drodze decyzji, właściwy ze względu na miejsce ich położenia graniczny lekarz weterynarii albo powiatowy lekarz weterynarii, na wniosek prowadzącego ten skład lub magazyn.

5. Składy celne, składy wolnocłowe oraz magazyny znajdujące się w wolnym obszarze celnym dla produktów niespełniających wymagań przywózowych mogą być zatwierdzone, jeżeli:

- 1) spełniają warunki określone w przepisach dotyczących składów lub magazynów do przechowywania poszczególnych rodzajów produktów;
- 2) znajdują się w zamkniętej przestrzeni z punktami wejścia i wyjścia kontrolowanymi w sposób ciągły przez osoby upoważnione przez prowadzącego skład; w przypadku magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym, wolny obszar celny powinien być zamknięty, a jego granice, miejsca wejścia i wyjścia poddane ciągłemu dozorowi celnemu;
- 3) zapewni się codzienne dokumentowanie wszystkich przesyłek wprowadzanych do składu lub magazynu i opuszczających skład lub magazyn, z podaniem rodzaju i ilości produktów w przesyłce oraz nazwy albo imienia i nazwiska oraz adresu odbiorcy przesyłki; w tym zakresie dokumentację przechowuje się co najmniej przez trzy lata;
- 4) są wyposażone w pomieszczenia do składowania lub pomieszczenia chłodnicze pozwalające na oddzielne przechowywanie produktów, które nie spełniają wymagań przywózowych;
- 5) zapewni się pomieszczenia dla osób przeprowadzających kontrole weterynaryjne.

Art. 25. 1. Zabrania się przewozu przesyłki produktów niespełniających wymagań przywózowych do składów celnych, składów wolnocłowych lub magazynów znajdujących się w wolnych obszarach celnych, jeżeli przesyłka ta zagraża zdrowiu publicznemu lub zdrowiu zwierząt.

2. Przesyłki produktów nie mogą być wprowadzone do składu celnego, składu wolnocłowego lub magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym, jeżeli nie są pod zamknięciem celnym.

Art. 26. Jeżeli kontrola, o której mowa w art. 23, wykaze, że osoba odpowiedzialna za przesyłkę przedstawiła fałszywe oświadczenie dotyczące przeznaczenia przesyłki, przesyłkę odsyła się albo poddaje zniszczeniu; przepisy art. 34 stosuje się odpowiednio.

Art. 27. 1. Przesyłka, o której mowa w art. 24 ust. 3, może opuścić skład celny, skład wolnocłowy lub magazyn znajdujący się w wolnym obszarze celnym, wyłącznie w celu jej wysłania do państwa trzeciego lub przeznaczenia jej dla przedsiębiorcy zajmującego się zaopatrywaniem środków transportu morskiego w komunikacji międzynarodowej albo w celu jej zniszczenia, jeżeli:

- 1) transport tej przesyłki do państwa trzeciego odbywa się zgodnie z warunkami, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 3, ust. 3 pkt 1, ust. 6–10;
- 2) przeznaczenie przesyłki w celu zaopatrzenia środków transportu morskiego w komunikacji międzynarodowej odbywa się pod dozorem celnym zgodnie z procedurą T1, o której mowa w art. 11 ust. 7 pkt 1, z podaniem, w załączonym świadectwie, nazwy i lokalizacji tego składu lub magazynu;
- 3) przemieszczenie przesyłki do miejsca zniszczenia odbywa się po poddaniu denaturacji jej produktów.

2. Przesyłki w trakcie przemieszczania do miejsc, o których mowa w ust. 1:

- 1) są nadzorowane przez właściwego urzędowego lekarza weterynarii;
- 2) nie mogą być wyładowywane;
- 3) znajdują się w szczelnych pojazdach lub kontenerach, z nałożonymi zamknięciami celnymi.

3. Przesyłki, o których mowa w ust. 2, nie mogą być przemieszczane pomiędzy składami celnymi, składami wolnocłowymi oraz magazynami znajdującymi się w wolnych obszarach celnych.

Art. 28. Minister właściwy do spraw rolnictwa przekazuje Komisji Europejskiej wykaz zatwierdzonych składów celnych, składów wolnocłowych oraz magazynów znajdujących się w wolnych obszarach celnych oraz wykaz przedsiębiorców zaopatrujących środki transportu morskiego w komunikacji międzynarodowej w produkty niespełniające wymagań przywózowych.

Art. 29. 1. Graniczny lekarz weterynarii albo powiatowy lekarz weterynarii, który wydał decyzję w sprawie zatwierdzenia składu celnego, składu wolnocłowego lub magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym, sprawuje nadzór nad tymi składami lub magazynami w zakresie przestrzegania warunków zatwierdzenia, o których mowa w art. 24 ust. 5.

2. W razie niespełniania warunków, o których mowa w art. 22–26, właściwy ze względu na miejsce położenia składu lub magazynu graniczny lekarz weterynarii albo powiatowy lekarz weterynarii, w drodze decyzji, zawiesza albo wycofuje zatwierdzenie składów celnych, składów wolnocłowych lub magazynów znajdujących się w wolnych obszarach celnych, powiadamiając o tym ministra właściwego do spraw rolnictwa.

3. W razie zamknięcia, likwidacji albo zniesienia składu celnego, składu wolnocłowego lub magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym, osoba prowadząca ten skład lub magazyn informuje o tym granicznego lekarza weterynarii albo powiatowego lekarza weterynarii, który wydał decyzję w sprawie jego zatwierdzenia. W takim przypadku graniczny lekarz weterynarii albo powiatowy lekarz weterynarii, w drodze decyzji, wycofuje zatwierdzenie tego składu celnego, składu wolnocłowego lub magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym, powiadamiając o tym ministra właściwego do spraw rolnictwa.

4. O wycofaniu lub zawieszeniu zatwierdzenia minister właściwy do spraw rolnictwa powiadamia Komisję Europejską oraz inne państwa członkowskie Unii Europejskiej.

5. Warunki i sposób kontroli produktów w składach celnych, składach wolnocłowych i magazynach znajdujących się w wolnych obszarach celnych oraz transportu przesyłek między tymi miejscami, a także sposób przechowywania i dozwolonego manipulowania tymi produktami są określone w przepisach o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego obowiązujących w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Art. 30. 1. Przedsiębiorcy, którzy bezpośrednio zaopatrują środki transportu morskiego w komunikacji międzynarodowej w produkty do spożycia przez załogę i pasażerów, powinni posiadać pozwolenie, wydane przez urzędowego lekarza weterynarii właściwego ze względu na siedzibę przedsiębiorcy, na prowadzenie działalności w zakresie zaopatrywania środków transportu morskiego w produkty niespełniające wymagań przywozowych przeznaczonych do spożycia przez załogę i pasażerów.

2. Powiatowy lekarz weterynarii wydaje, w drodze decyzji, pozwolenie, o którym mowa w ust. 1, na wniosek przedsiębiorcy, jeżeli spełnia on następujące warunki:

- 1) uzyska produkty, które nie mogą być przetwarzane, chyba że są to produkty spełniające wymagania określone w przepisach o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego, obowiązujących w państwach członkowskich Unii Europejskiej;
- 2) posiada zamykane pomieszczenia, do których wejście i wyjście są stale kontrolowane przez wyznaczoną do tego celu osobę; jeżeli pomieszczenie to znajduje się w wolnym obszarze celnym, przepis art. 24 ust. 5 pkt 2 zdanie drugie stosuje się odpowiednio;
- 3) zobowiąże się do niewprowadzania produktów niespełniających wymagań przywozowych do spożycia na terytorium Unii Europejskiej;
- 4) powiadamia niezwłocznie urzędowego lekarza weterynarii o dostarczeniu produktów do pomieszczeń, o których mowa w pkt 2;
- 5) dostarcza produkty bezpośrednio na pokład środków transportu morskiego lub do specjalnie zatwierdzonego miejsca w porcie przeznaczenia, pod warunkiem zastosowania środków zapewniających, że produkty te nie opuszczają terenu portu z przeznaczeniem na inny teren; transport produktów ze składu ich pochodzenia do portu ich przeznaczenia odbywa się pod dozorem celnym, zgodnie z procedurą T1, o której mowa w art. 11 ust. 7 pkt 1, a produktom towarzyszy świadectwo weterynaryjne;
- 6) powiadamia wcześniej właściwe władze portowe, z którego produkty są dostarczane, oraz właściwe władze portowe państwa członkowskiego Unii Europejskiej przeznaczenia o dacie przesyłania produktów wraz z podaniem szczegółów dotyczących miejsca przeznaczenia;
- 7) udokumentuje, że produkty dotarły do miejsca ich końcowego przeznaczenia;
- 8) prowadzi wykaz wprowadzania i wyprowadzania produktów; wykaz przechowuje się przez okres co najmniej trzech lat; wykaz powinien umożliwić dokonanie kontroli produktów pozostających w składzie.

3. Przedsiębiorcy, o których mowa w ust. 1, nie mogą zaopatrywać środków transportu morskiego w produkty niespełniające wymagań przywozowych, z wyjątkiem przypadków zaopatrywania pasażerów i załogi poza obszarami przybrzeżnymi terytoriów państw członkowskich Unii Europejskiej.

4. Właściwe władze portowe państwa członkowskiego Unii Europejskiej, z którego produkty są dostarczane, powiadamiają właściwe władze portowe państwa członkowskiego Unii Europejskiej przeznaczenia, nie później niż w czasie wysyłki produktów, oraz powiadamiają urzędowego lekarza weterynarii miejsca przeznaczenia produktów za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany informacji ANIMO.

5. W razie niespełnienia warunków, o których mowa w ust. 1–4, powiatowy lekarz weterynarii może cofnąć pozwolenie, o którym mowa w ust. 1. O cofnięciu informuje on ministra właściwego do spraw rolnictwa, który powiadamia o tym Komisję Europejską i inne państwa członkowskie Unii Europejskiej.

6. Do przedsiębiorców, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio art. 22, art. 23, art. 24 ust. 1, 3 i 5 pkt 1, 3 i 4 oraz art. 29 ust. 1.

7. Szczegółowe procedury kontroli przeprowadzanych w czasie wysyłki, podczas transportu i w czasie dostarczania produktów bezpośrednio na pokład środków transportu morskiego, włączając w to przedstawienie dokumentu potwierdzającego, że produkty te osiągnęły ich dozwolone przeznaczenie, określają przepisy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego, obowiązujące w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Art. 30a.²⁷⁾ Do postępowań w sprawach:

- 1) o których mowa w art. 24 ust. 4 i 5, art. 29 ust. 2 i 3 oraz art. 30 ust. 1, 2 i 5,
 - 2) dotyczących uchylecia, zmiany lub stwierdzenia nieważności decyzji wydanej na podstawie art. 24 ust. 4 i 5, art. 29 ust. 2 i 3 lub art. 30 ust. 1, 2 i 5 oraz w sprawach wznowienia postępowania zakończonego wydaniem takiej decyzji
- nie stosuje się przepisów art. 11 ust. 3–9 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 672, z późn. zm.²⁸⁾).

Art. 31. Produkty nieprzeznaczone do wolnego obrotu oraz te, którym nadano inne niż wymienione w art. 22 ust. 1 przeznaczenie celne, jeżeli nie zostały wcześniej zniszczone lub zwrócone, poddaje się kontroli tożsamości i kontroli fizycznej w celu stwierdzenia, czy spełniają wymagania przywozowe.

Art. 32. 1. Dopuszcza się ponowny przywóz przesyłki produktów pochodzącej z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, której przyjęcia odmówiło państwo trzecie, jeżeli:

- 1) przesyłce towarzyszy:
 - a) oryginał albo poświadczona kopia świadectwa weterynaryjnego zawierającego wskazanie powodów odmowy przyjęcia przesyłki przez państwo trzecie oraz gwarancje, że warunki dotyczące przechowywania i transportu przesyłki zostały zachowane, oraz stwierdzenie, że przesyłka nie została poddana jakimkolwiek czynnościom,
 - b) dokument od przewoźnika, w przypadku zaplombowanych kontenerów, potwierdzający, że zawartość nie była poddana manipulacji lub nie została wyładowana;
- 2) przesyłka zostanie poddana kontroli dokumentów i kontroli tożsamości oraz w przypadkach, o których mowa w art. 37, kontroli fizycznej;
- 3) przesyłka jest zwrócona bezpośrednio, zgodnie z warunkami określonymi w art. 19, do zakładu pochodzenia w państwie członkowskim Unii Europejskiej, w którym zostało wydane na nią świadectwo weterynaryjne; jeżeli przewóz ma nastąpić przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, to jest wymagana zgoda urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli państwa członkowskiego Unii Europejskiej, przez które przesyłka po raz pierwszy przechodzi na terytorium jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej, wydana w imieniu wszystkich państw członkowskich Unii Europejskiej, przez które przesyłka będzie przewożona.

2. Nie można odmówić ponownego przywozu przesyłki produktów pochodzących z państw członkowskich Unii Europejskiej, odrzuconej przez państwo trzecie, jeżeli właściwa władza, która wydała oryginalne świadectwo weterynaryjne, zgodziła się przyjąć z powrotem przesyłkę oraz zostały spełnione warunki określone w ust. 1.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 2, produkty zostaną wysłane w warunkach, które zapewniają, że transport zostanie przeprowadzony do zakładu pochodzenia, zgodnie z procedurą określoną w art. 19, w szczelnych środkach transportu, oznakowanych i zaplombowanych przez właściwe władze lub urzędowego lekarza weterynarii, tak aby plomby uległy uszkodzeniu w czasie otwierania kontenera.

²⁷⁾ Dodany przez art. 42 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 47, poz. 278), która weszła w życie z dniem 10 kwietnia 2010 r.

²⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 675, 983, 1036, 1238, 1304 i 1650.

4. Graniczny lekarz weterynarii, który wydał decyzję dopuszczającą transport, informuje o tym właściwe władze miejscy przeznaczenia za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany informacji ANIMO.

Art. 33. 1. Weterynaryjnej kontroli granicznej nie podlegają produkty:

- 1) (uchylony);²⁹⁾
- 2) (uchylony);²⁹⁾
- 3) przeznaczone do spożycia przez załogę i pasażerów, w środkach transportu w komunikacji międzynarodowej, pod warunkiem że produkty te nie zostaną wprowadzone na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej;
- 4)³⁰⁾ stanowiące osobiste przesyłki produktów pochodzenia zwierzęcego.

2. Jeżeli produkty, o których mowa w ust. 1 pkt 3, lub ich pozostałości są wyladowane, to podlegają zniszczeniu na koszt przewoźnika lub osoby odpowiedzialnej.³¹⁾ Zniszczenie tych produktów nie jest konieczne, gdy są one przenoszone bezpośrednio z jednego międzynarodowego środka transportu na inny środek transportu w tym samym porcie i pod dozorem celnym.

2a.³²⁾ Osobiste przesyłki produktów pochodzenia zwierzęcego, niespełniające wymagań określonych w art. 2 rozporządzenia nr 206/2009, przekazane przez podróżnych lub operatora świadczącego usługi pocztowe organom, o których mowa w art. 2 ust. 6, do unieszkodliwienia są przechowywane, transportowane i niszczone zgodnie z przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. określającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 (rozporządzenie o produktach ubocznych pochodzenia zwierzęcego) (Dz. Urz. UE L 300 z 14.11.2009, str. 1, z późn. zm.).

3. Weterynaryjnej kontroli granicznej nie podlegają również produkty:

- 1) (uchylony);³³⁾
- 2) które są wysłane jako próbki handlowe lub są przeznaczone na wystawę, pod warunkiem że nie są przeznaczone do sprzedaży oraz mają wcześniej wydane pozwolenie urzędowego lekarza weterynarii;
- 3) które są przeznaczone do określonych badań lub analiz, jeżeli zapewniono, że takie produkty nie zostaną dostarczane do spożycia przez ludzi.

4. Pozwolenie, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, wydaje powiatowy lekarz weterynarii, w drodze decyzji, na wniosek zainteresowanego, w terminie 7 dni od dnia złożenia tego wniosku.

5. Po zakończeniu wystawy, o której mowa w ust. 3 pkt 2, lub przeprowadzeniu badań lub analiz, o których mowa w ust. 3 pkt 3, produkty, z wyjątkiem ich ilości użytych do badań lub analiz, zostają zniszczone lub odesłane na warunkach określonych przez urzędowego lekarza weterynarii.

6.³⁴⁾ Przy wprowadzaniu produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez załogę i pasażerów w środkach transportu w komunikacji międzynarodowej oraz produktów pochodzenia zwierzęcego zamawianych za pośrednictwem operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. poz. 1529), telefonu i Internetu stosuje się wymagania weterynaryjne określone w przepisach wydanych na podstawie art. 25 rozporządzenia nr 882/2004.

Art. 34. 1. Jeżeli dokonano przywozu przesyłki bez przedstawienia jej do weterynaryjnej kontroli granicznej, właściwy miejscowo powiatowy lekarz weterynarii dokonuje zajęcia przesyłki i wydaje decyzję w sprawie jej odesłania, a w przypadku gdy odesłanie przesyłki nie jest możliwe – decyzję w sprawie jej zniszczenia.

²⁹⁾ Przez art. 1 pkt 3 lit. a tiret pierwsze ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

³⁰⁾ Dodany przez art. 1 pkt 3 lit. a tiret drugie ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

³¹⁾ Tryb i sposób postępowania z pozostałościami cateringowymi reguluje rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. określające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 (rozporządzenie o produktach ubocznych pochodzenia zwierzęcego) oraz przepisy wydane w trybie tego rozporządzenia.
W brzmieniu ustalonym przez art. 2 pkt 2 ustawy, o której mowa w odnośniku 5.

³²⁾ Dodany przez art. 1 pkt 3 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

³³⁾ Przez art. 1 pkt 3 lit. c ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

³⁴⁾ Dodany przez art. 31 pkt 6 ustawy wymienionej jako pierwsza w odnośniku 3; w brzmieniu ustalonym przez art. 158 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. poz. 1529), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2013 r.

2. Jeżeli weterynaryjna kontrola graniczna wykaze, że przesyłka produktów nie spełnia wymagań przywozowych lub taka kontrola wykaze nieprawidłowości, po złożeniu wyjaśnień przez osobę odpowiedzialną za przesyłkę, graniczny lekarz weterynarii wydaje decyzję w sprawie:

- 1) odesłania przesyłki poza terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej z tego samego granicznego posterunku kontroli do miejsca uzgodnionego z osobą odpowiedzialną za przesyłkę, przy użyciu tego samego typu środka transportu, w terminie 60 dni od dnia wydania decyzji, jeżeli wyniki weterynaryjnej kontroli granicznej oraz wymagania zdrowotne na to pozwalają;
- 2) zniszczenia przesyłki, jeżeli jej odesłanie jest niemożliwe albo upłynął termin, o którym mowa w pkt 1, albo osoba odpowiedzialna za przesyłkę wyraziła na to zgodę.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, graniczny lekarz weterynarii:

- 1) wprowadza informacje o odrzuceniu przesyłki do bazy danych systemu informatycznego, zgodnie z przepisami odrębnymi, o których mowa w art. 11 ust. 8;
- 2) unieważnia, w sposób określony w przepisach odrębnych Unii Europejskiej³⁵⁾, świadectwo weterynaryjne lub inne dokumenty towarzyszące odrzuconej przesyłce, w celu uniemożliwienia powtórnego wprowadzenia tej przesyłki przez inny graniczny posterunek kontroli.

4. Zniszczenie przesyłki na podstawie decyzji, o której mowa w ust. 2 pkt 2, następuje w przewidzianych do tego celu urządzeniach, znajdujących się możliwie blisko granicznego posterunku kontroli, zgodnie z przepisami odrębnymi, o których mowa w art. 33 ust. 2.

5. Do czasu odesłania przesyłki lub potwierdzenia powodów odmowy przywozu graniczny lekarz weterynarii zapewnia przechowanie przesyłki pod swoim nadzorem, na koszt osoby odpowiedzialnej za przesyłkę.

Art. 35. 1. Jeżeli weterynaryjna kontrola graniczna wykaze, że przesyłka zwierząt nie spełnia warunków określonych w przepisach ustawy lub przepisach odrębnych lub taka kontrola wykaze inne nieprawidłowości, to graniczny lekarz weterynarii, po złożeniu wyjaśnień przez osobę odpowiedzialną za przesyłkę, wydaje decyzję w sprawie:

- 1) udzielenia zwierzętom schronienia, ich żywienia i pojenia, a jeżeli to niezbędne także leczenia albo
- 2) umieszczenia w stacji kwarantanny lub w izolacji, albo
- 3) odesłania, w określonym terminie, zwierząt poza terytorium Unii Europejskiej, jeżeli zdrowie zwierząt i ich dobro na to pozwolą.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, graniczny lekarz weterynarii:

- 1) wprowadza informację do bazy danych systemu informatycznego o odrzuceniu przesyłki, zgodnie z przepisami odrębnymi określonymi w art. 11 ust. 8;
- 2) unieważnia świadectwo weterynaryjne lub inny dokument towarzyszący odrzuconej przesyłce.

3. Jeżeli odesłanie przesyłki zwierząt jest niemożliwe, szczególnie ze względu na dobro zwierząt, to graniczny lekarz weterynarii, po uzyskaniu zgody Głównego Lekarza Weterynarii i po przeprowadzeniu badania przedubojowego, może wydać decyzję w sprawie uboju zwierząt z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi zgodnie z warunkami określonymi w przepisach o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego obowiązującymi w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

4. W innych przypadkach niż określone w ust. 3 graniczny lekarz weterynarii wydaje decyzję w sprawie:

- 1) uboju zwierząt do celów innych niż spożycie przez ludzi albo
- 2) zniszczenia tusz, określając warunki dotyczące kontroli zastosowania otrzymanych produktów.

5. Główny Lekarz Weterynarii informuje Komisję Europejską o przypadkach udzielenia zgody, o której mowa w ust. 3.

Art. 36. Świeże produkty rybne wylądowane ze statku pływającego pod banderą państwa trzeciego, przed objęciem procedurą wprowadzenia do wolnego obrotu, poddaje się takim samym kontrolom weterynaryjnym, jak kontrole ryb wylądowywanych ze statków pływających pod banderą państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

³⁵⁾ Decyzja Komisji 97/794 z dnia 12 grudnia 1997 r. wprowadzająca szczegółowe zasady stosowania dyrektywy Rady 91/496 dotyczącej weterynaryjnych kontroli zwierząt przywożonych z państw trzecich.

Art. 37. 1. Graniczny lekarz weterynarii albo powiatowy lekarz weterynarii w razie podejrzenia naruszenia przepisów ustawy lub przepisów o wymaganiach przywózowych i handlu wewnątrz Wspólnoty Europejskiej zwierzętami i produktami oraz o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego, obowiązujących w państwach członkowskich Unii Europejskiej, lub w razie wątpliwości co do:

- 1) tożsamości lub ostatecznego miejsca przeznaczenia przesyłki,
 - 2) spełniania przez produkt wymagań dla tego rodzaju produktu,
 - 3) spełniania przez produkt wymagań dotyczących zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt
- może przeprowadzić kontrolę weterynaryjną, aby potwierdzić albo wykluczyć to podejrzenie.

2. Kontrolowane produkty pozostają pod nadzorem przeprowadzającego kontrolę do czasu uzyskania wyników kontroli.

3. Jeżeli wyniki kontroli potwierdzą naruszenie przepisów, o których mowa w ust. 1, to zwiększa się częstotliwość kontroli produktów pochodzących z tego samego miejsca.

Art. 38. 1. Jeżeli na terytorium państwa trzeciego wystąpi choroba zakaźna lub inna choroba zwierząt stanowiąca poważne zagrożenie dla zdrowia ludzi lub zdrowia zwierząt albo jeżeli wystąpi inna okoliczność związana z zagrożeniem dla zdrowia zwierząt lub zdrowia ludzi, minister właściwy do spraw rolnictwa może wystąpić do Komisji Europejskiej o podjęcie działań określonych w przepisach odrębnych.

2. Jeżeli jedna z kontroli przewidzianych w ustawie lub przepisach odrębnych wykaże, że przesyłka zwierząt lub przesyłka produktów pochodząca z państwa trzeciego, o którym mowa w ust. 1, stanowi niebezpieczeństwo dla zdrowia ludzi lub zwierząt:

- 1) graniczny lekarz weterynarii albo powiatowy lekarz weterynarii wydaje decyzję w sprawie zajęcia i zniszczenia przesyłki oraz informuje o tym inne graniczne posterunki kontroli państw członkowskich Unii Europejskiej;
- 2) minister właściwy do spraw rolnictwa informuje Komisję Europejską o poczynionych ustaleniach i miejscu pochodzenia przesyłki zwierząt lub przesyłki produktów, zgodnie z przepisami odrębnymi.

3. Jeżeli Komisja Europejska nie podejmie, na podstawie przepisów odrębnych, tymczasowych środków zapobiegawczych w stosunku do państwa trzeciego, o którym mowa w ust. 1, lub zakładu znajdującego się w tym państwie, minister właściwy do spraw rolnictwa może podjąć tymczasowe środki zapobiegawcze w stosunku do przesyłki zwierząt lub przesyłki produktów, informując o tym inne państwa członkowskie Unii Europejskiej oraz Komisję Europejską za pośrednictwem Stałego Komitetu Weterynaryjnego.

Art. 39. (uchylony).³⁶⁾

Art. 40. 1. Jeżeli przeprowadzona na podstawie przepisów ustawy kontrola wykaże, że zostały poważnie lub wielokrotnie naruszone przepisy ustawy lub przepisy odrębne Unii Europejskiej w zakresie weterynaryjnej kontroli granicznej, Główny Lekarz Weterynarii:

- 1) informuje Komisję Europejską o rodzaju produktów i przesyłce, których dotyczy naruszenie przepisów;
- 2) zarządza kontrolę wszystkich produktów pochodzących z tego samego miejsca.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, kolejne 10 przesyłek pochodzących z tego samego miejsca powinno być wstrzymanych, a koszt przeprowadzenia kontroli fizycznej, z pobraniem próbek i badaniem laboratoryjnym, zabezpieczony.

3.³⁷⁾ Jeżeli dodatkowa kontrola, o której mowa w ust. 2, potwierdzi naruszenie przepisów ustawy lub przepisów odrębnych w zakresie weterynaryjnej kontroli granicznej, to przesyłka lub jej część zostaje odesłana lub zniszczona na zasadach określonych w art. 34.

4. Minister właściwy do spraw rolnictwa informuje Komisję Europejską o wynikach kontroli, o której mowa w ust. 1 pkt 2.

5. Jeżeli weterynaryjna kontrola graniczna wykaże, że zostały przekroczone dopuszczalne poziomy pozostałości substancji chemicznych, biologicznych i weterynaryjnych produktów leczniczych, przepisy ust. 1 pkt 2 oraz ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

³⁶⁾ Przez art. 31 pkt 7 ustawy wymienionej jako pierwsza w odnośniku 3.

³⁷⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 31 pkt 8 ustawy wymienionej jako pierwsza w odnośniku 3.

Art. 41. 1. Jeżeli na podstawie wyników kontroli wykonywanych w miejscu sprzedaży produktów Główny Lekarz Weterynarii uzna, że przepisy ustawy lub przepisy odrębne w zakresie weterynaryjnej kontroli nie są przestrzegane w granicznym posterunku kontroli, w składzie celnym, składzie wolnocłowym lub magazynie znajdującym się w wolnym obszarze celnym innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, to kontaktuje się bezzwłocznie z właściwą władzą tego państwa.

2. Jeżeli Główny Lekarz Weterynarii uzna, że podjęte przez państwo członkowskie Unii Europejskiej, o którym mowa w ust. 1, środki są niewystarczające, to dokona ich oceny, wraz z właściwymi władzami zainteresowanego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, i zaproponuje sposób poprawy sytuacji.

3. W razie zwrócenia się przez właściwą władzę państwa członkowskiego Unii Europejskiej do Głównego Lekarza Weterynarii w sprawie, o której mowa w ust. 1, Główny Lekarz Weterynarii podejmie wszelkie niezbędne środki mające na celu poprawę sytuacji oraz poinformuje właściwe władze tego państwa członkowskiego Unii Europejskiej o rodzaju przeprowadzonych kontroli, podjętych decyzjach oraz powodach podjęcia takich decyzji.

4. W przypadku powtarzających się naruszeń przepisów w zakresie weterynaryjnej kontroli granicznej na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej Główny Lekarz Weterynarii informuje o tym Komisję Europejską oraz właściwe władze pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej.

Art. 42. 1. Główny Lekarz Weterynarii sporządza program wymiany przedstawicieli upoważnionych do dokonywania weterynaryjnej kontroli granicznej na terytoriach państw Unii Europejskiej.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy plan i zakres programu wymiany przedstawicieli, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę bieżące zadania i potrzeby w zakresie weterynaryjnej kontroli granicznej.

3. Główny Lekarz Weterynarii przedstawia corocznie, Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu sprawozdanie z wykonania programu, o którym mowa w ust. 1.

Art. 42a.³⁸⁾ 1. Główny Lekarz Weterynarii:

- 1) umieszcza i aktualizuje na stronie internetowej administrowanej przez urząd obsługujący Głównego Lekarza Weterynarii informacje o wymaganiach dotyczących wprowadzania na terytorium Unii Europejskiej osobistych przesyłek produktów pochodzenia zwierzęcego;
- 2) sporządza i corocznie przedstawia Komisji Europejskiej sprawozdanie zawierające informacje dotyczące środków podejmowanych w celu wykonania przepisów rozporządzenia nr 206/2009.

2. Główny Lekarz Weterynarii przy sporządzaniu sprawozdania, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, współpracuje z innymi organami Inspekcji Weterynaryjnej oraz z organami, o których mowa w art. 2 ust. 5 i 6.

3. Organy administracji rządowej, o których mowa w art. 2 ust. 5 i 6, przekazują organom Inspekcji Weterynaryjnej, w terminie do dnia 31 marca, informacje konieczne do sporządzenia sprawozdania, o którym mowa w ust. 1 pkt 2.

Art. 43. Graniczni lekarze weterynarii i powiatowi lekarze weterynarii uczestniczą w programach szkoleniowych w zakresie przeprowadzania weterynaryjnej kontroli granicznej, organizowanych i prowadzonych na podstawie przepisów dotyczących organizacji Inspekcji Weterynaryjnej.

Art. 44. 1. Koszty związane z:

- 1)³⁹⁾ odesłaniem przesyłki zwierząt do państwa trzeciego,
- 2) zabezpieczeniem, nieszkodliwym usunięciem lub przetworzeniem produktów stwarzających zagrożenie dla zdrowia ludzi lub zwierząt lub niespełniających wymagań przywozowych,
- 3) ubojem lub uśmiercaniem zwierząt,
- 4) nieszkodliwym usunięciem zwłok zwierząt lub ich części,
- 5) przetrzymywaniem, kwarantanną lub izolacją zwierząt,

³⁸⁾ Dodany przez art. 1 pkt 4 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

³⁹⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 31 pkt 9 lit. a ustawy wymienionej jako pierwsza w odnośniku 3.

- 6) przeprowadzeniem dodatkowych, wymaganych badań i analiz laboratoryjnych,
- 7) (uchylony),⁴⁰⁾
- 8) czyszczeniem i odkażaniem miejsc przebywania zwierząt, środków transportu oraz miejsc załadunku i miejsc przeprowadzania zwierząt,
- 9) dojazdem do miejsc dokonywania czynności, o których mowa w pkt 2–5

– ponosi osoba odpowiedzialna za przesyłkę.⁴¹⁾

2. Koszty związane z czynnościami, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, pomniejsza się o dochód uzyskany ze sprzedaży surowców po uboju zwierząt lub produktów po ich przetworzeniu.

3. Do należności pieniężnych z tytułu kosztów, o których mowa w ust. 1, stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

4.⁴²⁾ Koszty, o których mowa w art. 6 ust. 3 rozporządzenia nr 206/2009, ponosi organ celny albo organ administracji rządowej upoważniony do wykonywania niektórych zadań organów celnych zgodnie z przepisami prawa celnego.

Art. 45. Zarządzający przejściami granicznymi są obowiązani do nieodpłatnego udostępniania odpowiednich pomieszczeń biurowych, laboratoryjnych, socjalnych oraz powierzchni magazynowych dla zatrzymanych przesyłek zgodnie z wymaganiami zawartymi w przepisach o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego, obowiązujących w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Art. 46. Kto, przywożąc lub przewożąc przesyłki zwierząt lub przesyłki produktów, nie przedstawi ich do weterynaryjnej kontroli granicznej lub kontroli weterynaryjnej w składach celnych, składach wolnocłowych lub magazynach znajdujących się w wolnych obszarach celnych, podlega grzywnie do 50 000 zł.

Art. 47. Kto, będąc osobą odpowiedzialną za przesyłkę, z wyłączeniem osobistych przesyłek produktów pochodzenia zwierzęcego,⁴³⁾

- 1) nie informuje o zamiarze przywozu lub przewozu zwierząt lub produktów przez graniczny posterunek kontroli,
- 2) nie udostępnia dokumentów i nie składa wyjaśnień związanych z przeprowadzaniem weterynaryjnej kontroli granicznej lub kontroli weterynaryjnej w składach celnych, składach wolnocłowych lub magazynach znajdujących się w wolnych obszarach celnych,
- 3) nie wprowadza przesyłki do zadeklarowanego i zatwierdzonego zakładu lub innego miejsca przeznaczenia

– podlega grzywnie.

Art. 48. (pominięty).⁴⁴⁾

Art. 49. Do postępowań w sprawach objętych przepisami niniejszej ustawy, wszczętych, a niezakończonych przed dniem jej wejścia w życie, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 50. Ustawa wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.⁴⁵⁾

⁴⁰⁾ Przez art. 31 pkt 9 lit. b ustawy wymienionej jako pierwsza w odnośniku 3.

⁴¹⁾ Zdanie końcowe w brzmieniu ustalonym przez art. 88 pkt 2 ustawy, o której mowa w odnośniku 15.

⁴²⁾ Dodany przez art. 1 pkt 5 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

⁴³⁾ Wprowadzenie do wyliczenia w brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 6 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

⁴⁴⁾ Zamieszczony w obwieszczeniu.

⁴⁵⁾ Rzeczpospolita Polska uzyskała członkostwo w Unii Europejskiej w dniu 1 maja 2004 r.

Załącznik do ustawy z dnia 27 sierpnia 2003 r.

TERYTORIUM UNII EUROPEJSKIEJ

1. Terytorium Królestwa Belgii
2. Terytorium Republiki Czeskiej
3. Terytorium Królestwa Danii, z wyjątkiem Wysp Owczych oraz Grenlandii
4. Terytorium Republiki Federalnej Niemiec
5. Terytorium Republiki Estonii
6. Terytorium Republiki Greckiej
7. Terytorium Królestwa Hiszpanii, z wyjątkiem Ceuty i Melilli
8. Terytorium Republiki Francuskiej
9. Terytorium Republiki Irlandii
10. Terytorium Republiki Włoskiej
11. Terytorium Republiki Cypru
12. Terytorium Republiki Łotwy
13. Terytorium Republiki Litwy
14. Terytorium Wielkiego Księstwa Luksemburga
15. Terytorium Republiki Węgier
16. Terytorium Republiki Malty
17. Terytorium Królestwa Niderlandów w Europie
18. Terytorium Republiki Austrii
19. Terytorium Rzeczypospolitej Polskiej
20. Terytorium Republiki Portugalskiej
21. Terytorium Republiki Słowenii
22. Terytorium Republiki Słowackiej
23. Terytorium Republiki Finlandii
24. Terytorium Królestwa Szwecji
25. Terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej
- 26.⁴⁶⁾ Terytorium Republiki Bułgarii
- 27.⁴⁶⁾ Terytorium Rumunii
- 28.⁴⁷⁾ Terytorium Republiki Chorwacji

⁴⁶⁾ Dodany przez art. 2 ustawy z dnia 24 maja 2007 r. o zmianie ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt oraz ustawy o weterynaryjnej kontroli granicznej (Dz. U. Nr 133, poz. 920), która weszła w życie z dniem 8 sierpnia 2007 r.

⁴⁷⁾ Dodany przez art. 7 ustawy z dnia 23 października 2013 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z przystąpieniem Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej (Dz. U. poz. 1287), która weszła w życie z dniem 20 listopada 2013 r.